

**Sygn. akt II Ka 165/20**

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2020r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2020 r.

sprawy **K. J.**

**oskarżonego z art. 278 §1 kk**

na skutek apelacji, wniesionych przez oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego i jego pełnomocnika

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 16 grudnia 2019 r. sygn. akt II K 1102/19

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii r.pr. P. P. w S. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) za pomoc prawną świadczoną na rzecz oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. stwierdza, że wydatki postępowania odwoławczego ponosi oskarżyciel posiłkowy subsydiarny do wysokości już uiszczonych zryczałtowanej równowartości kosztów postępowania.

<b>UZASADNIENIE</b>		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 165/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. <b>CZEŚĆ WSTĘPNA</b>		

**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 16 grudnia 2019 r. sygn. akt II K 1102/19

### **1.2. Podmiot wnoszący apelację**

# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

# oskarżyciel posiłkowy

# oskarżyciel prywatny

# obrońca

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

# inny

### **1.3. Granice zaskarżenia**

#### **1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

# na korzyść

# na niekorzyść

# w całości

# w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

#### **1.3.2. Podniesione zarzuty**

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

#### **1.4. Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

#### **2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

## **2.1. Ustalenie faktów**

<b>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</b>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<b>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</b>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

## **2.2. Ocena dowodów**

<b>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<b>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</b>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p><b>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</b></p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>Apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego:</p> <p>I. obrazy przepisów postępowania, mogącej mieć wpływ na treść wyroku:</p> <p>1. art. 4. 7, 410 kpk poprzez wybiórczą i dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego przemawiającego na niekorzyść oskarżonego K. J., a zwłaszcza:</p> <p>a) uznaniu, jakoby świadek A. J. nie mogła być naocznym świadkiem zdarzenia objętego subsydiarnym aktem oskarżenia, mimo że A. J. w swoich zeznaniach jednoznacznie oświadczyła, że w nocy z 7 na 8 lutego 2018 roku, słysząc hałasy dochodzące z posesji, wyszła nocą na podwórko i zobaczyła, że koło kamienia, który tej nocy został skradziony, „kręci się K. J.” i jedynie z obawy przed eskalacją przemocy między oskarżonym a jej mężem J. J. (1) - świadek powróciła do domu, nie alarmując męża o rozgrywających się wówczas wydarzeniach;</p> <p>b) uznaniu, jakoby zeznania J. J. (1) miały być jedynie domysłami, które nie mogą stanowić dowodu na przypisanie sprawstwa akurat K. J., mimo że przedstawione przez oskarżyciela posiłkowego okoliczności tworzą spójny łańcuch wiążących się ze sobą poszlak, którego ogniwami</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

są liczne fakty uboczne z udziałem oskarżonego K. J., co do których nie zachodzą wątpliwości i przemawiające w konsekwencji za przypisaniem oskarżonemu winy za sprawstwo przestępstwa objętego subsydiarnym aktem oskarżenia;

c) uznaniu za w pełni racjonalne i wiarygodne wyjaśnień K. J., wedle których oskarżony nie przyznaje się do popełnienia przestępstwa, mimo że złożone przez oskarżonego wyjaśnienia, oceniane przez pryzmat całokształtu materiału dowodowego, zawierają szereg wewnętrznych sprzeczności, nie pozwalających na bezkrytyczne danie wiary zapewnieniom, że kamień nie został przez oskarżonego skradziony, w szczególności należy mieć na uwadze, iż:

- należący do oskarżyciela posiłkowego gład polny znajdował się niewątpliwie na pasie gruntu, co do którego między J. J. (1) a K. J. toczył się wieloletni spór o granicę działek;

- przed dniem kradzieży gładu, oskarżony K. J. kilkakrotnie prosił oskarżyciela posiłkowego J. J. (1) o usunięcie tego gładu;

- wedle wyjaśnień oskarżonego złożonych na rozprawie - obecność kamienia na jego działce stanowiłaby przeszkodę, utrudniającą czynności związane z oraniem pola:

- oskarżony K. J. w początkowej części swoich wyjaśnień, złożonych przed Sądem Rejonowym w Siedlcach zaprzeczył, aby kiedykolwiek podejmował kroki zmierzające do usunięcia gładu - natomiast w dalszej części wyjaśnień oskarżony już przyznaje, że we wrześniu

2017 r., podczas prowadzenia prac związanych z usunięciem ogrodzenia z siatki na metalowych słupkach, przedmiotowy kamień został przesunięty ze spornej granicy działek o ok. 2 metry w głąb działki oskarżonego (tj. na sporny pas gruntu, co do którego toczy się aktualnie wszczęte przez K. J. postępowanie o zasiedzenie nieruchomości) - a wcześniej oskarżony, jak twierdzi, kilkakrotnie prosił J. J. (1) o usunięcie kamienia. Nasuwa się w związku z tym pytanie - dlaczego kamień został przesunięty we wrześniu 2017 r. w głąb działki K. J., a nie na teren działki J. J. (1)? Należy przy tym dodatkowo powołać się na przyznany przez oskarżonego fakt, iż koparko-ladowarka, która została wynajęta przez oskarżonego we wrześniu 2017 roku, nie była w stanie ruszyć ciężkiego, 3,5- tonowego głazu - dlatego kamień przetoczono jedynie o ok. 2 metry, jednakże na tle całokształtu okoliczności zamiarem, jaki przyświecał oskarżonemu już w dniu 12 września 2017 r. było wywiezienie kamienia poza działkę i zamiar ten zmateriałizował się w nocy z 7 na 8 lutego 2018 roku. Nikt inny, jak K. J., nie miał motywu aby zabrać przedmiotowy kamień;

- oskarżony K. J. przyznał, że w przeszłości samowolnie usunął z działki inny, mniejszy kamień, należący do J. J. (1), który to kamień po upływie ponad roku został przez przypadek odnaleziony na terenie innej posesji należącej do oskarżonego (nie sąsiadującej z działką należącą do J. i A. J.);

- fakt nie wyrażenia przez oskarżonego K. J. zgody na obecność oskarżyciela posiłkowego podczas podjętych przez organy ścigania czynności związanych

z przeszukaniem nieruchomości należących do oskarżonego - wynika z naturalnej obawy oskarżonego, że oskarżyciel posiłkowy (który nieformalnymi drogami dowiadywał się o miejscu usytuowania skradzionego głazu) wykaże znacznie większe zaangażowanie i uwagę niż funkcjonariusze policji przy poszukiwaniu kamienia lub śladów związanych z przemieszczaniem tego głazu;

2. art. 167 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 kpk, przejawiające się oddaleniem wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka R. J., zam. (...), w sytuacji, gdy osoba ta - wedle wiedzy oskarżyciela posiłkowego - prosiła wprost swojego męża, oskarżonego K. J., aby zwrócił kamień J. J. (1). Mimo że R. J., przesłuchiwana w toku postępowania przygotowawczego, nie potwierdziła faktu rozmowy z mężem na temat skradzionego kamienia - należy jednak dostrzec, że przesłuchanie R. J. na etapie dochodzenia odbywało się bez udziału pokrzywdzonego, który w toku postępowania sądowego chciał aktywnie korzystać z możliwości zadawania pytań w/w świadkowi.

3. art. 167 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 kpk, przejawiające się oddaleniem wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka L. J., zam. (...), (...)-(...) W., gdyż w przekonaniu Sądu I instancji, świadek ten nie był bezpośrednim świadkiem zdarzenia z dnia 8 lutego 2018 roku, mimo że przed przesłuchaniem świadka nie jest możliwe antycypowanie - o czym świadek wie, a o czym nie wie, ponadto - niniejsza sprawa bazuje w znaczącej mierze na poszlakach wskazujących na sprawstwo oskarżonego K. J. w odniesieniu do kradzieży



dużego głazu o masie ok. 3,5 tony, a w tym zakresie - świadek mógłby dostarczyć Sądowi informacji istotnych przy ferowaniu wyroku.

4. art. 167 w zw. z art. 201 kpk poprzez zaniechanie uzupełniającego przesłuchania biegłego M. S., pomimo zasygnalizowanej w subsydiarnym akcie oskarżenia konieczności uzupełnienia opinii w przedmiocie wartości skradzionego kamienia, w tym potencjalnych kosztów związanych z pozyskaniem podobnego kamienia na lokalnym rynku, ewentualnych kosztów transportu. W konsekwencji - nie została wyjaśniona kwestia miarodajnego, pełnego oszacowania szkody poniesionej przez J. J. (1);

II. W zakresie rozstrzygnięcia o wysokości wynagrodzenia należnego pełnomocnikowi z urzędu - błędu w ustaleniach faktycznych, przejawiający się zaniżeniem wysokości należnego pełnomocnikowi wynagrodzenia i niezastosowanie się do wytycznych wyrażonych w wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 3 września 2019 r. a ponadto w uzasadnieniu wyroku, jako podstawę rozstrzygnięcia w zakresie wynagrodzenia pełnomocnika - błędnie przywołano § 11 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, podczas gdy wynagrodzenie pełnomocnika występującego w niniejszej sprawie z urzędu powinno być ustalone w oparciu o uregulowania zawarte w treści Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa

	<p>kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu - § 17 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 20.</p> <p>Apelację analogiczną co do treści zarzutów i wniosków, nie sformułowanych procesowo, złożył osobiście również oskarżyciel posiłkowy, który domagał się uznania zeznań jego oraz jego żony A. J. za wiarygodne, uwzględnienia tych dowodów oraz zeznań świadków, zeznających w postępowaniu cywilnym, jak również zeznań żony oskarżonego R. J., przy wyrokowaniu, które ma doprowadzić do skazania oskarżonego za zarzucony mu czyn, orzeczenia obowiązku naprawienia szkody i obciążenia go kosztami postępowania.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad I. 1. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji nie pominął żadnych dowodów, ujawnionych w toku rozprawy głównej, nie naruszył przepisów, dotyczących zasad oceny tych dowodów, a orzekając miał na względzie wszystkie okoliczności sprawy, zarówno te korzystne, jak i niekorzystne dla oskarżonego. Skarżący kwestionując ocenę poszczególnych dowodów zmierzał nie tyle do wykazania, że istniały w sprawie bezpośrednie dowody sprawstwa oskarżonego, co do wykazania, że te, zebrane w sprawie, wsparte ewentualnie tymi, których Sąd nie przeprowadził, dają podstawy do ustalenia sprawstwa i winy oskarżonego. Żaden z dowodów nie potwierdza bowiem bezpośrednio, że K.</p>		

J. dokonał kradzieży kamienia; pokrzywdzony słyszał hałasy, jego żona miała widzieć oskarżonego, kręcącego się wraz z innymi osobami koło kamienia nocą, po której kamienia już nie było, nadto szereg okoliczności miał wskazywać na motyw oskarżonego, by kamień zabrać. Słusznie Sąd I instancji uznał jednak, że brak jest dostatecznych dowodów, by sprawstwo to stwierdzić. Motyw do dokonania zaboru kamienia, zwłaszcza przy podkreślanej przez skarżących jego wartości, mógł mieć nie tylko oskarżony, a różnice w wypowiedziach na temat przesuwania i usuwania kamienia nie dają podstaw logicznych do wnioskowania, że na pewno to on go ostatecznie zabrał. Słusznie podnosił Sąd Rejonowy, że operacja podniesienia i wywiezienia tak dużego i ciężkiego przedmiotu wymagała nie tylko zaangażowania ciężkiego sprzętu, ale również czasu, wobec czego okoliczność, by pozostała ona niezauważona (kręcenie się i hałasy nie są tożsame z ustawieniem maszyn, założeniem bezpiecznego mocowania, podniesieniem i ułożeniem na środku transportu, zabezpieczeniem na czas podróży itp.). Samo przekonanie oskarżyciela posiłkowego, że nikt inny, jak tylko skłócony z nim oskarżony zabrał kamień, nie może być uznane za wystarczające dla przypisania komuś sprawstwa przestępstwa.

Ad I. 2-4. Oddalenie wniosków dowodowych oskarżenia trudno uznać za uchybienie, mające wpływ na treść wyroku. Niekonsekwentnym jest zarzucanie Sądowi I instancji oddalenie wniosku o przesłuchanie R. J. w sytuacji, gdy na rozprawie w dniu 9 grudnia 2019 r. pełnomocnik

wniosek w tym zakresie cofnął, a oskarżyciel posiłkowy kwestię tę pozostawił do uznania Sądu. Sąd był uprawniony do podjęcia decyzji o nieprzeprowadzaniu tego dowodu z urzędu w sytuacji, gdy nie było podstaw do przypuszczeń, że świadek ten ma wiedzę istotną w sprawie. Sam skarżący dostrzega zresztą, że przesłuchana w postępowaniu przygotowawczym R. J. zaprzeczyła jakiegokolwiek swojej wiedzy co do kradzieży kamienia (co wskazuje na nieistotność tego dowodu), a teza, że bezpośrednie pytania oskarżyciela posiłkowego mogłyby jej stanowisko zmienić, nie znajduje żadnego logicznego uzasadnienia. Podobnie za niezasadny należało uznać zarzut bezpodstawnego oddalenia wniosku o przesłuchanie świadka L. J., uzasadniany tym, że nie można antycypować wiedzy świadka o tym, czy był świadkiem kradzieży – już tylko z treści wniosku dowodowego wynikało, że L. J. nie był świadkiem zdarzenia, a widzieć miał jedynie ślady. Stanowisko to wzmacniają tylko zapisy załączonej do apelacji osobistej oskarżyciela posiłkowego kserokopii protokołu rozprawy w sprawie cywilnej, gdzie L. J. miał podać, że nie wie i nie widział, kto ukradł kamień, a jedynie od pokrzywdzonego usłyszał, że miał to zrobić oskarżony. Te same uwagi można odnieść do innego świadka, co do którego wniosek został oddalony na rozprawie odwoławczej – M. J..

Na tle materiału dowodowego sprawy za całkowicie nietrafny należało uznać zarzut niezyskania opinii uzupełniającej co do wysokości szkody – przeprowadzenie tego dowodu w żaden sposób nie mogło wpłynąć na treść wyroku, bowiem nie wniosłoby

z pewnością żadnych treści co do osoby sprawcy zaboru.

Ad II. Uwagi, wypowiedziane historycznie przez jakikolwiek Sąd, orzekający wpadkowo w niniejszej sprawie, nie tworzą faktów, dlatego ich interpretowanie niezgodnie z wolą pełnomocnika nie może być uznane za dokonanie niezgodnych z rzeczywistością ustaleń faktycznych. Wskazywanie, że w sprawie niniejszej doszło już do uchylecia wyrokiem Sądu odwoławczego uprzednio wydanego wyroku Sądu I instancji, również nie odpowiada faktom. Sąd Rejonowy w Siedlcach wydał w dniu 13 czerwca 2019 r. postanowienie o umorzeniu postępowania, które na skutek zażalenia pełnomocnika zostało uchylone, a sprawę przekazano Sądowi I instancji do merytorycznego (nie ponownego) rozpoznania. Nie odbył się więc przed tą datą przewód sądowy, nie odczytano zarzutu, nie przesłuchiowano świadków, nie było żadnego postępowania dowodowego. Ze względu na to w ocenie Sądu Okręgowego w obecnym składzie nie było podstaw, by rozważyć przyznanie pełnomocnikowi wynagrodzenia za reprezentowanie oskarżyciela posiłkowego podczas dwukrotnego rozpoznawania sprawy przed Sądem I instancji. Jak przyjmuje się w orzecznictwie i doktrynie, pełnomocnikowi czy obrońcy z urzędu, ustanowionemu do zastępowania strony w całym postępowaniu, nie należy się „wynagrodzenie” za poszczególne czynności procesowe, takie jak wnoszenie w toku rozpoznawania sprawy zażaleń na postanowienia czy reprezentowanie w nich strony przed instancją odwoławczą, np. na posiedzeniu aresztowym (tak choćby

SA w Gdańsku w wyroku z dnia 7 lutego 2019 r., II AKa 411/18, KSAG 2019/2/132-133, KZS 2019/10/95. Wprawdzie Sąd Okręgowy w Siedlcach postanowieniem z dnia 3 września 2019 r. zasądził na rzecz pełnomocnika wynagrodzenie za posiedzenie odwoławcze jak za rozprawę apelacyjną, jednakże takie rozstrzygnięcie żadną miarą nie jest wiążące dla innych składów w dalszym postępowaniu, bowiem jedna interpretacja, którą można oceniać jako niewłaściwą, nie zmienia powszechnie obowiązujących przepisów prawa ani tym bardziej nie tworzy faktów. Merytorycznie pełnomocnik reprezentował oskarżyciela posiłkowego na dwóch terminach rozprawy głównej (23 października 2019 r. i 9 grudnia 2019 r.) i za to należna była opłata, przewidziana w § 17 ust. 2 pkt 3 i ust. 7 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U.2019.68 j.t.), tj. 420 zł za pierwszy termin i 20% tej kwoty za drugi (łącznie 504 zł) – powiększone zgodnie z § 4 ust. 3 o podatek VAT. Nie daje to podstaw do ustalenia, że zasądzona przez Sąd I instancji opłata w kwocie 974,16 zł jest zaniżona, zwłaszcza że błędnie zastosowane rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych przewiduje generalnie stawki dwukrotnie wyższe, niż właściwe w sprawie rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy

<p>prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>I. o uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie 1 i 3 i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Rejonowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania;</p> <p>II. w zakresie wynagrodzenia pełnomocnika za postępowanie przed sądem I instancji - o zmianę pkt 2 zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz ustanowionego z urzędu pełnomocnika oskarżyciela substydiarnego kwoty 1.136,52 zł, w tym 212,52 zł podatku VAT</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W sytuacji uznania „głównych” zarzutów apelacji za niezasadne nie było postaw do uznania, że wyrok uniewinniający oskarżonego jest nieprawidłowy i winien być uchylony, a Sąd I instancji winien na nowo rozpoznać sprawę. Tylko zaś w przypadku stwierdzenia, że zachodzą podstawy do wydania innego rozstrzygnięcia Sąd odwoławczy byłby władny wydać orzeczenie kasatoryjne. Ponadto należy zauważyć, iż wnioski pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego były niekonsekwentne. Uchylając wyrok Sądu I instancji i przekazując sprawę do ponownego rozpoznania Sąd nie orzeka o kosztach procesu, również tę kwestię pozostawiając dla Sądu, ponawiającego cały proces. Uwzględnienie zasadniczego wniosku uniemożliwiłoby zmianę uchylanego wszak wyroku</p>		

i dokonywanie zmian w rozstrzygnięciu o kosztach, w tym o wynagrodzeniu pełnomocnika z urzędu. Tym niemniej, wobec nieuwzględnienia wniosku z pkt I można było merytorycznie odnieść się do zarzutu „błędu w ustaleniach faktycznych” i wniosku o zmianę rozstrzygnięcia o opłacie za reprezentowanie oskarżyciela posiłkowego z urzędu. Jak wskazano powyżej, nie było podstaw do uznania, że Sąd I instancji zaniżył tę opłatę, należną za dwa terminy rozprawy głównej, dlatego wniosek o jej przyznanie w wyższej wysokości nie mógł zostać uwzględniony.

<p><b>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</b></p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p><b>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</b></p>	
<p><b>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</b></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p><b>Całość rozstrzygnięcia</b></p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Niezasadność apelacji i brak podstaw do działania z urzędu poza jej granicami</p>	
<p><b>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</b></p>	



<b>1.</b>	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

<b>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>		
<b>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</b>		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<b>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</b>		

<b>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</b>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	O opłacie dla pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, wyznaczonego z urzędu, orzeczono na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 i ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U.2019.68 j.t.), tj. 420 zł plus podatek VAT.	
<b>6. Koszty Procesu</b>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Sąd nie uwzględnił apelacji oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego i jego pełnomocnika, dlatego zgodnie z art. 640 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 636 § 1 i 3 kpk wydatki postępowania odwoławczego obciążały oskarżyciela posiłkowego – do wysokości uiszczanego ryczału.

<b>7. PODPIS</b>

<b>1.3. Granice zaskarżenia</b>		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku	
<b>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<b>1.3.2. Podniesione zarzuty</b>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<b>1.4. Wnioski</b>		
#	uchylenie	# zmiana

<b>1.3. Granice zaskarżenia</b>	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel posiłkowy subsydiarny
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
<b>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>1.3.2. Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<b>1.4. Wnioski</b>			
#	uchylenie	#	zmiana